

זוהר הקדוש עם פירוש מתוק מדבש על הפרשה

עלון מס' 70 פרשת יתרו תש"פ

י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

לוח עמוד היומי בזה"ק לפרשת משפטים

תיקוני זהר חלק ג

ז"ס	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	קמב ע"א	תקנא
שני	קמב ע"ב	תקנז
שלישי	קמג ע"א	תקסג
רביעי	קמג ע"ב	תקסט
חמישי	קמד ע"א	תקעה
שישי	קמד ע"ב	תקפא
שבת	קמה ע"א	תקפח

מלאכי השרת הבינו את ישראל לקבלת התורה

אמר רבי יוסי, בההיא שעפא דקריבו ישראל לטורא דסיני, בההוא ליליא ונגהי תלתא יומין דלא אדווגו לאנתתיהו, אתי מלאכין עלאין וקבילו לישראל באחיותא, אינון מלאכין לעילא, וישראל מלאכין לתתא, אינון מקדשין שמא עלאה לעילא, וישראל מקדשין שמא עלאה לתתא, ואתעטרו ישראל בשבעין פתרין בההוא ליליא.

ומלאכי עלאי הוו אמרי, אחות לנו קטנה ושרדים אין לה, דלית להו זכוון ועובדין טבין, מה נעשה לאחותנו, פלומר מה יקר ורבו נעביד לאחתנא דא, ביומא דקדשא בריה הוא יתגלי בטורא דסיני למיהב להו אורייתא, (ויחי ביום השלישי) פתיב היו נכונים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה, והיינו ביום השלישי.

מתוק מדבש

מלאכי השרת הבינו את ישראל לקבלת התורה

אמר רבי יוסי, בההיא שעפא דקריבו ישראל לטורא דסיני באותה שעה שקרבו ישראל להר סיני בההוא ליליא נגהי, לכן אתי מלאכין עלאין וקבילו לישראל באחיותא באו מלאכי השרת וקבלו את ישראל באחיה, כי אינון מלאכין לעילא אלו מלאכי השרת הם מלאכים למעלה, וישראל מלאכין לתתא וישראל הם מלאכים למטה, כי שניהם נאצלו ממקום קדוש מיחוד קוב"ה ושכיניתיא, לכן אינון מקדשין שמא עלאה לעילא המלאכים מקדשים שם העליון של הקב"ה למעלה, וישראל מקדשין שמא עלאה לתתא וישראל מקדשים שם העליון של הקב"ה למטה, אמנם אין המלאכים קרבים אל בני האדם לסבת טומאתם, אבל עתה שישראל פירשו וכו' באו המלאכים וקבלו אותם באחיה כראוי להם, ואתעטרו ישראל בשבעין פתרין בההוא ליליא ונתעטרו ישראל בשבעים כתרים בלילה ההוא כמו שהמלאכים מתעטרים ע"י שר הגדול שר הפנים.

ומלאכי עלאי הוו אמרי ומלאכי עליון שהיו רוצים ביקרם ובשלומם של ישראל, היו אומרים אחות לנו קטנה יש לנו אחות קטנה שהם בני ישראל למטה בעולם התחתון, ושרדים אין לה פירוש דלית להו זכוון ועובדין טבין שאין בהם זכות ומעשים טובים, מה נעשה לאחותנו, פלומר מה יקר ורבו נעביד לאחתנא דא איזה כבוד וגדולה נעשה לאחותינו זו, ביומא דקדשא בריה הוא יתגלי בטורא דסיני למיהב להו אורייתא ביום שהקב"ה יתגלה בהר סיני לתת להם את התורה כיון שאינם ראויים לכבדם ולנשואם. וזהו כונת הפסוק ויהי ביום השלישי, דכתיב (ה"ג הרמ"ק) שמשה אמר אל העם היו נכונים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה, והיינו מש"כ ביום השלישי שאינו יום ג' של השבוע אלא שלישי למאמר היו נכונים וגו', כי אז היו ישראל פרושים וכו' והיו ראויים שמלאכי השרת יקבלו אותם באחיה להכין אותם לקבלת התורה.

(דף פ ע"ב, ובכיאורינו כרך ו עמ' קנט-קס)

ישראל השיגו וראו במתן תורה מה שלא נראה בדורות שלאחריהם

פְּתִיב וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, רֹאִים, שְׁמָעִים מִבְּעֵי לֵיהּ, אֲלֵא הֲכִי תִנְיִן, אֵינּוֹן קָלִין הוּוּ מִתְגַּלְפִּי בְּהוּא חֲשׂוֹכָא וְעֵנְנָא וְקַבְּלָא, וּמִתְחַזְיִין בְּהוּוּ כְּמָה דְאִתְחַזִּי גּוּפָא, וְחִמָּאן מַה דְחִמָּאן וְשְׁמָעִין מַה דְשְׁמָעִין, מְגוּ הוּוּא חֲשׂוֹכָא וְקַבְּלָא וְעֵנְנָא, וּמְגוּ הוּוּא חִיזוּ דְהוּוּ חִמָּאן, הוּוּ נְהִירִין בְּנְהִירוּ עֲלָאָה, וְיִדְעִין מַה דְלֵא יִדְעוּ דְרִין אַחְרָנִין דְאִתּוּ בְּתַרְיָהוּ, וְכָלְהוּ הוּוּ חִמָּאן אֲפִין בְּאֲפִין, הֲדָא הוּוּא דְכְּתִיב (שם פסוק ד) פָּנִים בְּפָנִים דְּבַר יְהוָה עִמָּכֶם.

וּמָאן הוּוּ חִמָּאן, תְּאֵנִי רַבִּי יוֹסִי, מְנַהִירוּ דְאֵינּוֹן קָלִין, דְלֵא הָוָה קוֹל דְלֵא הָוָה נְהִיר בְּנְהִירוּ, דְמִסְתַּפְּלִי בֵּיהּ כָּל גְּנִיזִין וְכָל טְמִירִין וְכָל דְרִין דְיִיתוֹן עַד מְלָפָא מְשִׁיחָא, וּבְגִינֵי כְּךָ פְּתִיב וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, רֹאִים רְאִיָּה מִמָּשׁ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְכָל הָעָם רֹאִים, רֹאִים כְּמָה דְאֵמִינָא, דְחִמּוּ מְנַהִירוּ דְאֵינּוֹן קָלִין מַה דְלֵא חִמּוּ דְרִין בְּתַרְאִין אַחְרָנִין.

חמש מדרגות של קולות ראו ישראל בהר סיני

תְּנִיָא רַבִּי יוֹסִי בַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, חִמּוּ יִשְׂרָאֵל הֲכָא מַה דְלֵא חִמָּא יְחֻזְקָא לְבָן בּוּזִי, וְכָלְהוּ

מתוק מדבש

ושואל ומאן הוּוּ חִמָּאן ועל ידי מה היו רואים את כל אלו המראות, ואמר תְּאֵנִי רַבִּי יוֹסִי, מְנַהִירוּ דְאֵינּוֹן קָלִין מהארות של אותם הקולות שנתעבו דְלֵא הָוָה קוֹל דְלֵא הָוָה נְהִיר בְּנְהִירוּ שלא היה קול שלא היה מאיר בהארה גדולה, דְמִסְתַּפְּלִי בֵּיהּ כָּל גְּנִיזִין וְכָל טְמִירִין עד שהיו מסתכלים ומשיגים בו כל הגנזים וכל הנסתרות של גנזי מרומים, וְכָל דְרִין דְיִיתוֹן עַד מְלָפָא מְשִׁיחָא ואת הנשמות של כל הדורות שיבואו עד שיבא מלך המשיח, וּבְגִינֵי כְּךָ פְּתִיב לכן כתוב וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת פִּירוּשׁוּ רֹאִים רְאִיָּה מִמָּשׁ שראו והשיגו מהארות הקולות שנתעבו, מראות נפלאות, וכן אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כְּתִיב וְכָל הָעָם רֹאִים, רֹאִים פִּירוּשׁוּ כְּמָה דְאֵמִינָא דְחִמּוּ מְנַהִירוּ דְאֵינּוֹן קָלִין כמו שאמרתי במקום אחר שראו מהארות אלו הקולות מַה דְלֵא חִמּוּ דְרִין בְּתַרְאִין אַחְרָנִין מַה שֶׁלֹּא ראו דורות אחרונים האחרים. (דף פא ע"א - ע"ב, ובביאורינו כרך ו עמ' קסו - קסז)

ישראל השיגו וראו במתן תורה מה שלא נראה בדורות שלאחריהם

פְּתִיב וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת וקשה מִשׁ"כ רֹאִים וכי הקול ניתן לראות, שְׁמָעִים מִבְּעֵי לֵיהּ שומעים היה צריך לומר כי הקול נשמע, אֲלֵא הֲכִי תִנְיִן אלא כך למדנו אֵינּוֹן קָלִין הוּוּ מִתְגַּלְפִּי בְּהוּא חֲשׂוֹכָא וְעֵנְנָא וְקַבְּלָא אלו הקולות נתעבו עד שהיו נחלקים באותו החשך והענן והערפל שנעשו כטבלה שחוקקים בה צורות ואותיות, ובהם נחקקו הקולות של מתן תורה, וּמִתְחַזְיִין בְּהוּוּ כְּמָה דְאִתְחַזִּי גּוּפָא והיו רואים בהם הקולות כמו שרואים גוף גשמי ממש, וְחִמָּאן מַה דְחִמָּאן וְשְׁמָעִין מַה דְשְׁמָעִין וראו מה שראו ושמעו מה ששמעו, מְגוּ הוּוּא חֲשׂוֹכָא וְקַבְּלָא וְעֵנְנָא מתוך אותו החשך והערפל והענן שבהם נחקקו הקולות, וּמְגוּ הוּוּא חִיזוּ דְהוּוּ חִמָּאן הוּוּ נְהִירִין בְּנְהִירוּ עֲלָאָה ומתוך אותו מראה הגשמי שהיו רואים בהעננים היו מאירים באור עליון הרוחני, כי הצורה הגשמית היתה אמצעי בינם לבין הרוחני, ועי"ז היו משיגים את הנשמע שהוא רוחני קודם התגשמו, וְיִדְעִין מַה דְלֵא יִדְעוּ דְרִין אַחְרָנִין דְאִתּוּ בְּתַרְיָהוּ וידעו מה שלא היו יודעים דורות האחרים הבאים אחריהם, וְכָלְהוּ הוּוּ חִמָּאן אֲפִין בְּאֲפִין וכולם היו רואים זיו השכינה פנים בפנים הֲדָא הוּוּא דְכְּתִיב פָּנִים בְּפָנִים דְּבַר ה' עִמָּכֶם כי היו עולים מעלול לעילה עד עלותם אל סוד השגת המציאות הנקרא פנים.

חמש מדרגות של קולות ראו

ישראל בהר סיני

תְּנִיָא רַבִּי יוֹסִי בַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, חִמּוּ יִשְׂרָאֵל הֲכָא מַה דְלֵא חִמָּא יְחֻזְקָא לְבָן בּוּזִי ראו ישראל כאן בהר סיני מה שלא ראה יחזקאל הנביא בנבואה, וְכָלְהוּ אַתְדַּבְּקוּ בְּחִמָּתָא עֲלָאָה יְקִירָא וכל ישראל

אֲתַדְבְּקוּ בְּחֻמְתָּא עֲלָאָה יְקִירָא. חֲמִשָּׁה דְרָגִין דְקָלִין חָמוּ יִשְׂרָאֵל בְּטוֹרָא דְסִינַי, וּבְחֻמְשָׁה דְרָגִין אֲלִין אֲתִיְהִיבַת אֹרִייתָא, דְרָגָא חֲמִישָׁאָה הוּא דְכְּתִיב קוּל הַשְּׁפָר [וכו'].

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּיִשְׂרָאֵל כְּתִיב (דברים ה ד) פָּנִים בְּפָנִים דְפָר יְהו"ה וְגו', בִּיחְזָקָא לְכַתִּיב, פְּעִין, וְדַמּוּת, כְּמֵאן דְחָמֵי בְּתַר פּוֹתְלִין סִגְיָאִין, כְּמֵאן דְחָמֵי בַר נֶשׁ בְּתַר פּוֹתְלָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַה דְחָמוּ יִשְׂרָאֵל לָא חָמָא נְבִיאָה אַחְרָא, כֹּל שְׁפָן מַה דְחָמָא מֹשֶׁה דְלָא חָמָא נְבִיאָה אַחְרָא, (ס"א כֹּל שְׁפָן בַּר נֶשׁ אַחְרָא), זְפָאָה חוֹלְקִיָּה, דְכְּתִיב בֵּיהּ (שמות לד כח) וַיְהִי שֵׁם עִם יְהו"ה, וְלָא בְּחִיזוּ אַחְרָא, כְּמָה דְכְּתִיב (במדבר יב ח) וּמְרָאָה וְלָא בְּחִידוּת.

העוסק בתורה ינצל מגיהנום ומחשך הגלות

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲמַאי אֲתִיְהִיבַת אֹרִייתָא בְּאֶשָׁא וְחֻשׁוּכָא, דְכְּתִיב (דברים ד יא) וְהָקֵר בּוֹעֵר בְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם חֲשׂוֹךְ עֲנָן וְעָרְפֶל, דְכָל מָאן דִּישְׁתַּדֵּל בְּאֹרִייתָא אֲשֶׁתִּזִּיב מְאֶשָׁא אַחְרָא דְגִיְהֵנָם, וּמְחֻשׁוּכָא דְמְחֻשְׁכִּין כֹּל שְׂאָר עֲמִין לִישְׂרָאֵל, דְבִזְכוּתֵיהּ דְאַבְרָהָם אֲשֶׁתִּזְיָבוּ יִשְׂרָאֵל מְאֶשָׁא דְגִיְהֵנָם [וכו'].

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִיּוֹמָא דְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, עַד יוֹמָא דְאֲתִיְהִיבַת אֹרִייתָא, חֲמִשִּׁין יוֹמִין

מתוק מדבש

נביא אחר, כֹּל שְׁפָן מַה דְחָמָא מֹשֶׁה דְלָא חָמָא נְבִיאָה אַחְרָא כֹּל שְׁכַן מַה שְׂרָאָה מֹשֶׁה לֹא רָאָה נְבִיאָה אַחַר, זְפָאָה חוֹלְקִיָּה אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מֹשֶׁה דְכְּתִיב בֵּיהּ וַיְהִי שֵׁם עִם יְהו"ה שְׂרָאָה וְהִשִּׁיג בְּבַחֲנִינַת שֵׁם הוֹי"ה שְׂרָאָה סוּד אֲסַפְקֵלְרִיא דְנַהֲרָא, וְלָא בְּחִיזוּ אַחְרָא וְלֹא בְּמִרְאָה אַחַר ר"ל בְּלֹא הַתְּלַבְּשׁוֹת בְּשֵׁם אֲדֻנִי, כְּמָה דְכְּתִיב וּמְרָאָה וְלָא בְּחִידוּת אֲבָל שְׂאָר נְבִיאִים רָאוּ הַמִּרְאָה בְּחִידוּת. (דף פב ע"א, וּבְבִיאֹרֵינוּ כַּרְךָ וְעַמ' קַעֲד-קַעֲדָה)

העוסק בתורה ינצל מגיהנום ומחשך הגלות

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲמַאי אֲתִיְהִיבַת אֹרִייתָא בְּאֶשָׁא וְחֻשׁוּכָא לְמָה נִתְנָה הַתּוֹרָה בְּאֵשׁ וּבְחֻשְׁךָ דְכְּתִיב וְהָקֵר בּוֹעֵר בְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם חֲשׂוֹךְ עֲנָן וְעָרְפֶל, וְאִמַר כִּי הַטַּעַם הוּא דְכָל מָאן דִּישְׁתַּדֵּל בְּאֹרִייתָא אֲשֶׁתִּזִּיב מְאֶשָׁא אַחְרָא דְגִיְהֵנָם שְׂכַל מִי שְׂעוּסָק בְּתוֹרָה יִנְצֵל מֵאֵשׁ אַחֲרַת שֶׁל הַגִּיְהֵנָם, וּמְחֻשׁוּכָא דְמְחֻשְׁכִּין כֹּל שְׂאָר עֲמִין לִישְׂרָאֵל וּמְחֻשְׁךָ הַגְּלוּת שְׂמַחֲשִׁיכִים כֹּל שְׂאָר הָעַמִּים לִישְׂרָאֵל, וְאִמַר דְבִזְכוּתֵיהּ דְאַבְרָהָם אֲשֶׁתִּזְיָבוּ יִשְׂרָאֵל מְאֶשָׁא דְגִיְהֵנָם כִּי בִזְכוּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם נִיצוּלִים יִשְׂרָאֵל מֵאֵשׁ שֶׁל הַגִּיְהֵנָם [וכו'].

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִיּוֹמָא דְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד יוֹמָא דְאֲתִיְהִיבַת אֹרִייתָא חֲמִשִּׁין יוֹמִין הָווּ מִיּוֹם

הַשִּׁיגוּ בְּחֻמְתָּא עֲלִינוּנָה הִיקָרָה שֶׁל עוֹלָם הַאֲצִילוּת בְּלִי הַתְּלַבְּשׁוֹת בְּעוֹלְמוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָּה, וְאִמַר כִּי חֲמִשָּׁה דְרָגִין דְקָלִין חָמוּ יִשְׂרָאֵל בְּטוֹרָא דְסִינַי חֲמִשׁ מַדְרָגוֹת שֶׁל קוֹלוֹת רָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי, כְּמ"שׁ וַיְהִי קוֹלוֹת וּבְרִקִּים, הָרִי ב'. וְקוּל שׁוֹפֵר, ג'. וַיְהִי קוּל הַשׁוֹפֵר, ד'. וְהַאֲלֵהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוּל, ה'. (כַּמְנֹאֲלִי נִמְס' נִכּוֹת דף ו סו"ע"ג), שֶׁהֵם הָיוּ כְּנֶגֶד בֵּינָה חֲסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת וּמַלְכוּת, וּבְחֻמְשָׁה דְרָגִין אֲלִין אֲתִיְהִיבַת אֹרִייתָא וּבְחֻמְשׁ מַדְרָגוֹת אֲלוֹ נִתְנָה הַתּוֹרָה, כְּנֶגֶד הַחֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, דְרָגָא חֲמִישָׁאָה הוּא מַדְרָגָה הַחֲמִישִׁית שֶׁהִיא הַעֲלִינוּנָה מְכוּלָם הִיא מַה דְכְּתִיב קוּל הַשְּׁפָר שְׂהוּא הַבֵּינָה הַכוֹלֶלֶת אֶת כּוֹלָם [וכו'].

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּיִשְׂרָאֵל כְּתִיב פָּנִים בְּפָנִים דְפָר ה' עִמָּכֶם בְּהַר מְתוֹךְ הָאֵשׁ, דְהֵינּוּ בְּסוּד הַאֲצִילוּת, כִּי יִשְׂרָאֵל רָאוּ וְהִשִּׁיגוּ כֹל מַה שְׂאֲפִשֵׁר שִׂירָאָה הָאָדָם וְחִי, אֲבָל בִּיחְזָקָא לְכַתִּיב, פְּעִין, וְדַמּוּת שְׂאִינוּ רָאִיָּה בְּהִירָה, כְּמֵאן דְחָמֵי בְּתַר פּוֹתְלִין סִגְיָאִין כְּמִי שְׂרׁוּאָה אַחַר הַרְבֵּה כְּתִלִים וּמְחִיצוֹת, (ס"ג סו"ע"ק) כְּמָה דְכְּתִיב בַּר נֶשׁ בְּתַר פּוֹתְלָא כְּמוֹ שְׂאָדָם רוּאָה דְבָרִים גְּשְׂמִיִים מֵאַחוּרֵי הַכוֹתֵל שְׂאִינוּ רוּאָה עֵצֶם הַדְּבַר, כֵּן רָאָה יִחְזָקָא דְבָרִים הַרוּחָנִיִים אַחוּרֵי הַרְבֵּה מְחִיצוֹת, כִּי הַאֲצִילוּת נִתְלַבְּשָׁה בְּבִרְיָאָה וְהַבְּרִיאָה בִּיצִירָה וּמִשֵּׁם רָאָה וְהִשִּׁיג יִחְזָקָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַה דְחָמוּ יִשְׂרָאֵל לָא חָמָא נְבִיאָה אַחְרָא מַה שְׂרָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמַד הַר סִינַי לֹא רָאָה

הו, מאי טעמא, אמר רבי יהודה, משום אינון שני דיוכלא, דכתיב (ויקרא כה י) וקדשתם את שנת החמשים שנה.

התורה החזירה את נשמת כל אחד מישראל למקומה

אמר רבי יהודה אמר רבי חייא אמר רבי יוסי, פד שמעו מלה דקדשא בריהו, פרחת נשמתיהו, וסלקת נשמתיהו דישראל עד פורסי יקרא דיליה, לאתדבקה תמן, אמרת אורייתא קמיה דקדשא בריהו, וכי למגנא הוינא מתרי אלפי שנין עד לא אתברי עלמא, למגנא פתיב בה (ויקרא יז י) ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם, (שם כד טו) ואל בני ישראל תדבר לאמר, (שם כה נה) פי לי בני ישראל עבדים, אן אינון בני ישראל, בה שעתא אהדרת אורייתא נשמתיהו דישראל פל חד וחד לאתריה, אורייתא אתקיפת ואחידת בהו בנשמתיהו לאהדרא להו לישראל, הדא הוא דכתיב (תהלים יח ח) תורת יהוה תמימה משיבת נפש, משיבת נפש ממש.

מתוק מדבש

שם, כי משם נחצבו וחזרו לשורשם, אמרת אורייתא קמיה דקדשא בריהו הוא אמרה התורה לפני הקב"ה, וכי למגנא הוינא מתרי אלפי שנין עד לא אתברי עלמא וכי בחנם הייתי שני אלפים שנה עד שלא נברא העולם, אם אין מי שיקבל אותי, ואם תאמר שמשא יהיה לגוי גדול והוא יקבל את התורה, על זה אמרה למגנא פתיב בה וכי לחנם כתוב בתורה ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם, ועוד כתוב ואל בני ישראל תדבר לאמר, ועוד פי לי בני ישראל עבדים הרי שהתורה ראויה להנתן לכלל ישראל ולא ליחיד, ועתה שפרחה נשמתם אן אינון בני ישראל אנה הם בני ישראל כדי שיקבלו את התורה, בה שעתא אהדרת אורייתא נשמתיהו דישראל פל חד וחד לאתריה באותה שעה החזירה התורה נשמתם של ישראל כל אחת ואחת למקומה, כי אורייתא אתקיפת ואחידת בהו בנשמתיהו לאהדרא להו לישראל התורה התקיפה ואחזה בנשמות שעלו לכסא הכבוד כדי להחזירן לישראל הדא הוא דכתיב תורת ה' תמימה משיבת נפש פירושו משיבת נפש ממש שהתורה השיבה והחזירה נפשות ישראל למקומן. (דף פה ע"א - ע"ב, ובביאורינו כרך ו עמ' רט - ר"י)

שיצאו ישראל ממצרים עד היום שניתנה התורה היו חמשים ימים, מאי טעמא מה הטעם של אלו החמשים ימים, אמר רבי יהודה, משום אינון שני דיוכלא כנגד חמשים שנות היובל כל יום כנגד שנה אחת, דכתיב וקדשתם את שנת החמשים שנה שהיא שנת היובל שהיא כנגד הבינה, וכתוב אח"כ וקראתם דרור בארץ, כי משם נמשך החרות והטהרה לישראל מטומאת עבודה זרה של מצרים שהיתה בידם, והיו צריכים למנות שבעה שבועות כדי שכשיבוא יום החמשים שהוא כנגד היובל, יהיו ישראל מקודשים ומוכנים לקבלת התורה בטהרה. (דף פג ע"ב, ובביאורינו כרך ו עמ' קצה - קצ"ו)

התורה החזירה את נשמת כל אחד מישראל למקומה

אמר רבי יהודה אמר רבי חייא אמר רבי יוסי, פד שמעו מלה דקדשא בריהו הוא פרחת נשמתיהו כשמעו דבורו של הקב"ה פרוחה נשמתם, וסלקת נשמתיהו דישראל עד פורסי יקרא דיליה לאתדבקה תמן ועלו נשמותיהם של ישראל עד כסא הכבוד להתדבק

שיבת דא שירתא

כי לימוד הזהיר בנירסא בעלמא הוא בונה עולמות, וכ"ש אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד יעשה תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה.

פרשות יתרו תשי"פ

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ד

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות:

